

M A R A V A N N E S S

DODGY MCLOVIN

EN HET **LETTERLIJKHEIDS-
SYNDROOM**

© 2014 Mara van Ness

maravanness.wordpress.com

mara.van.ness@gmail.com

Dit verhaal heeft meegedaan aan Fantastels Verhalenwedstrijd 2013 en behaalde daar de vijftiende plaats van de 145 inzendingen.

Dit boekje is een extra bij de sciencefictionroman *Magnetar*, die in juni 2014 uitgegeven is door uitgeverij Zilverbron (onderdeel van Zilverspoor).

Speciale dank aan mijn Significant Other voor de plotbunny.

Dodgy McLovin en het letterlijkheidssyndroom

Hoe kréég de professor het voor elkaar, dacht Dodgy met een diepe zucht. Het vak Magische Ziektebeelden was al vanaf het begin dodelijk saai, maar dat had Dodgy vooral geweten aan de net zo saaie ziektebeelden. Dat zijn docent zelfs het letterlijkheidssyndroom op een slaapverwekkende wijze wist te brengen, ging echter zijn pet te boven.

“...zo’n tien procent van de wereldbevolking is in staat magie te gebruiken. Deze mensen verkrijgen vrijwel altijd volledige controle over hun krachten tegen de tijd dat deze geheel ontwikkeld zijn,” doceerde de professor zonder enige vorm van intonatie. “In zeer zeldzame gevallen, echter...”

Dodgy’s buurvrouw Chastity bleek er hetzelfde over te denken. “Jeminee,” verzuchtte ze. “Wanneer is het pauze? Ik val nú al in slaap.”

“Een sterke magiër die geen controle heeft over zijn of haar krachten, kan een groot gevaar voor de samenleving en zichzelf vormen,” dreunde de professor verder. “Een bekend geval is Viola MacDonald, die nadat ze uit haar broek scheurde letterlijk brandde van schaamte en met zware brandwonden opgenomen moest worden in het ziekenhuis.”

Ze wisten beiden het eerste uur te overleven, maar Dodgy dacht niet dat hij nóg een uur naar het gezever van zijn docent kon luisteren. Nee, als zijn docent hem niets zinvol kon leren over het letterlijkheidssyndroom, zou hij het zelf wel uitzoeken.

“Ga je mee?” vroeg hij aan Chastity.

Ze keek hem met een nietszeggende blik aan, duidelijk nog

in zombiemodus van het college. "Waarheen?"

"Naar het ziekenhuis, natuurlijk."

"Hoezo 'natuurlijk'?"

Hij trok een wenkbrauw op. "Omdat we dáár uit de eerste hand ervaring op kunnen doen met het letterlijkheidssyndroom, *natuurlijk*. Jij hebt toch zeker ook wel gelezen over dat meisje dat ze een paar maanden geleden op de magievrije vleugel hebben opgenomen?"

Chastity keek hem bedenkelijk aan. "En dan?"

"En dan? Dan helpen we haar natuurlijk om te ontsnappen!" Dodgy begreep niet dat Chastity zijn geniale plan niet meteen, nou ja, geniaal vond.

Chastity staaarde hem aan. "Dat," begon ze langzaam, "is echt een extréem slecht idee. Zelfs voor jouw doen, Dodge."

"Het is in elk geval minder saai dan dit college?" Hij grijnsde.

Chastity wierp een blik op de deur van de collegezaal, toen op hem en haalde vervolgens haar schouders op. "Goed punt. Ik ga mee." Met een dreigende blik voegde ze daaraan toe: "Al is het alleen maar om jou te behoeden voor al te idiote acties."

"Nou, daar zijn we dan," zei Dodgy. Zijn aanvankelijke opwinding over zijn geweldige plan was inmiddels afgezwakt tot een knagend gevoel dat hij voortaan misschien beter iets langer na zou kunnen denken voordat hij iets overhaasts deed. Gelukkig was hij erg goed in het negeren van dat soort oprispingen van weldenkendheid.

Toen Chastity begon: "Weet je zeker...?" zei hij dan ook vol vertrouwen: "Tuurlijk! Dit wordt épisch, let op mijn woorden. We gaan dit meisje de tijd van haar leven geven én we leren over het letterlijkheidssyndroom! Zelfs een mierenkolonie benadert ons niveau van nuttigheid niet."

Chastity's gezichtsuitdrukking was zo sceptisch dat het bijna beledigend was. Aangezien ze hem echter wel naar binnen volgde, besloot Dodgy zich er niet aan te storen.

“Denk je niet dat de magievrije vleugel op de een of andere manier beveiligd is?” vroeg ze op fluisterton toen ze door de gangen van het ziekenhuis liepen.

“Welnee. Niemand is zo gek om iemand die aan het letterlijkheidssyndroom lijdt te bevrijden,” zei Dodgy. “En we hebben labjassen aan. We zijn volledig incognito.”

“Waarom stelt dit mij niet gerust?” mompelde Chastity.

Dodgy knikte opgewekt naar een langslopende verpleegkundige en zei: “Kom op, *chill!* Wat kan er nou helemaal misgaan?”

Chastity keek alsof ze een heleboel dingen kon bedenken.

Tja, hun docent had er in het ene uur dat Dodgy min of meer naar hem geluisterd had inderdaad op gehamerd dat mensen met het letterlijkheidssyndroom levensgevaarlijk waren. Maar ach, dat waren vast alleen de extremere gevallen. Dodgy had foto's gezien van de hier opgesloten magiër en vond dat het meisje er absoluut niet gevaarlijk uitzag. Nee, wat hem vooral bijgebleven was, waren haar lange blonde lokken en de grote blauwe ogen die geschrokken in de camera keken.

“Goh, het lijkt erop dat je gelijk had,” zei Chastity toen ze even later voor een zwaar met ijzer beslagen deur stonden. “Of zouden ze bewakingscamera's hebben?”

“In dat geval hadden ze ons allang gespot, nietwaar?” zei Dodgy onbezorgd en schoof het klepje op de deur open om naar binnen te kunnen kijken.

Op een bed tegen een van de muren van de ruimte lag het mooiste schepsel dat hij ooit gezien had een boek te lezen. De foto op het internet had haar perfecte figuur totaal geen recht gedaan. Het was toch onmenselijk om zo iemand buiten de maatschappij te houden?

“Psst!”

Het goddelijke blonde wezen keek met een ruk op van haar boek.

“We komen je bevrijden,” kondigde Dodgy aan.

Het meisje – Dodgy schatte haar een jaar of achttien, negentien, net zo oud als hij – sprong op en haastte zich naar de deur. “Bevrijden?”

Waarom begreep vandaag niemand zijn geweldige plannen? “Je zit toch opgesloten?”

“Voor m’n eigen veiligheid, ja!” zei het meisje verontwaardigd. “Heb je enig idee wat er gebeurt als je mij uit deze ruimte laat?”

Nee, dat was nou precies waar Dodgy graag achter wilde komen. “Dat zal toch wel meevallen?” zei hij luchtig.

“Ha.” Het meisje snoof schamper. “Toen ze me een paar maanden geleden van de vorige instelling hierheen brachten, moesten ze me onder narcose brengen zodat ik niet per ongeluk een zwart gat op zou roepen of zo.”

Chastity wierp hem een bezorgde blik toe. Zelfs Dodgy moest toegeven dat een zwart gat niet aantrekkelijk klonk, maar aan de andere kant leek het hem ook een bijzonder onwaarschijnlijk scenario. “Is er ooit iets echt ernstigs gebeurd?”

Na een korte aarzeling zei het meisje: “Nou... Nadat ik een paar jaar geleden per ongeluk de klepel van de kerktorenklok had laten verdwijnen eigenlijk niet meer. Daarna werd ik meteen opgenomen.”

“Nou, dan zal het toch ook weinig kwaad kunnen om eventjes naar buiten te gaan? Verveel je je niet kapot hier op deze kamer?”

Net als Chastity liet ook dit meisje zich overtuigen door zijn onberispelijke logica. “Dat is wel waar, ja,” mompelde ze. “Eventjes zal wel geen kwaad kunnen.”

“Super!” verklaarde Dodgy en hij deed de deur open. Hij negeerde Chastity’s bezorgde “Weet je zeker...?”

Het meisje stapte aarzelend naar buiten. Toen de wereld niet meteen verging, liet ze haar adem ontsnappen en zei bijna verbaasd: “Er gebeurt inderdaad niets.” Ze lachte uitgelaten. “Jeetje, toen na die keer met die klepel... Ze kwamen me uit de klas slepen en vertelden me dat ik een gevaar voor de samen-

leving vormde."

"Je kon zeker wel door de grond zakken toen dat gebeurde?" zei Dodgy meelevend.

Hij kon maar net op tijd achteruit springen toen zich opeens een gapend gat voor zijn voeten opende en het meisje erin stortte. Haar verschrikte gil stierf langzaam weg.

Chastity en hij staarden elkaar aan.

"Whoa," zei Dodgy zachtjes. "Dit is echt épisch."

"Wat denk je dat er met haar gebeurd is?" Chastity en hij bewogen zich voorzichtig naar het gat en probeerden erin te kijken. Veel was er niet te zien; het gat was zo diep dat er geen licht aan het eind van de tunnel te zien was.

"Ik neem aan dat ze ergens in Nieuw-Zeeland uitkomt?"

"En dán?" Chastity's stem klonk schril. "En wat als er straks iemand komt en ons hier ziet terwijl dingetje weg is?"

"Hm. Misschien wordt het tijd om ons eens uit de voeten te maken," was hij het met haar eens.

Op dat moment hoorden ze een steeds luider wordende gil uit de richting van het gat komen. Even later zag hij heel even een hoofd boven het gat uitkomen. Het hoofd gilde iets dat klonk als een verwensing.

Dodgy staarde. "Whoa. *What the fuck?*"

Chastity rolde met haar ogen. "Natuurkunde, man. Ze wordt aangetrokken door het middelpunt van de aarde. Zodra ze dat punt voorbij is, wordt ze weer teruggetrokken. Ze gaat oscilleren om het middelpunt van de aarde."

"Eh?" Dodgy was nooit zo'n ster geweest in natuurkunde.

"Zwaartekracht!" snauwde Chastity, die veel beter was in dat soort dingen. "Hoewel ik niet geloof dat ze die paar duizend kilometer zo snel af zou kunnen leggen, maar goed, ze is een magiër. De natuurwetten zijn toch niet echt op haar van toepassing."

"Ik haat je!" riep Dingetje – Dodgy had geen idee wat haar echte naam was en vond Chastity's suggestie wel prima – toen ze een tweede keer in de buurt kwam van het Nederlandse

uiteinde van het gat. Dodgy merkte dat ze iets minder hoog kwam en wierp een vragende blik op Chastity.

“Wrijving,” legde deze summier uit. “Hoewel ze daar ook lang niet zoveel last van heeft als je zou verwachten. Blijkbaar hebben letterlijken wel degelijk een soort zelfbeschermende reflex of zo. Of ze heeft gewoon geen idee van de natuurwetten. Gevalletje klok en klepel.” Ze wierp een blik op het gat. “Misschien moeten we eens een touw gaan zoeken voordat de uitwijking van haar oscillatie te klein wordt.”

“Eh?”

“Steeds verder weg!”

“Oh.”

“Jij,” begon Dingetje toen ze weer voor hen stond, trillend van iets dat Dodgy optimistisch interpreteerde als vermoeidheid, “bent een ENORME KLOOTZAK!” Ze schreeuwde de laatste woorden bijna.

Dodgy veranderde prompt in een gigantische balzak en werd gedwongen zijn interpretatie bij te stellen van ‘vermoeid’ naar ‘laaiend’. Zijn denkvermogen leek interessant genoeg nauwelijks aangetast door de transformatie, mogelijk omdat hij sowieso nogal eens de neiging had te denken met zijn ‘andere brein’.

Gelukkig bleek de metamorfose maar van korte duur (hoewel Dodgy daar zonder zicht, gehoor en algeheel tijdsbesef niet zeker van kon zijn) en belandde hij even later met een klap op zijn achterste op de harde ziekenhuisvloer. Vanuit zijn ooghoeken zag hij Chastity snel haar mobieltje in haar broekzak steken.

“Um,” begon hij met een pijnlijk gezicht. “Ik bedoelde het niet zo?” Hij had het serieus niet expres gedaan. Hij had het er simpelweg zonder nadenken uitgeflapt.

Dingetje draaide zich om en liep terug naar haar kamer.

“Wat ga je doen?”

“Terug naar waar ik geen kwaad kan,” snauwde ze. “En re-

laxed een boek lezen in de wetenschap dat de dingen die erin staan niet plotseling voor mijn neus zullen verschijnen."

"Oh," zei hij wat timide.

Vlak voor de deuropening draaide Dingetje zich om en keek hem aan. "Maar eerst..."

Dodgy slikte. Die uitdrukking beloofde weinig goeds. "W-wat ben je met me van plan?"

"Weet je," begon Dingetje met een valse grijns. "Wat mij betreft mag je branden in de hel."

Dodgy gilte toen zijn omgeving plotseling veranderde, duisterder werd. Hij gilte nog harder toen de vlammen aan zijn tenen begonnen te likken.

Heel in de verte hoorde hij een deur dichtslaan. Toen werd het zwart voor zijn ogen.

"Dodge?"

Hij probeerde zijn hoofd op te tillen en opende met moeite zijn ogen. "W-wat is er gebeurd?" raspte hij.

"Iets met kuilen voor een ander graven," zei Chastity, die eindelijk min of meer scherp in beeld begon te komen.

"Oh." Hij moest dit even verwerken. "Ben ik niet meer in de hel?" vroeg hij voor de zekerheid.

"Nee. Ze wilde je alleen even laten schrikken."

"Oh." Hij liet zijn hoofd weer op de grond zakken. "M'n voeten doen wel pijn."

"Volgens mij is daar ook een spreekwoord voor. Iets met billen en blaren." Chastity klonk niet bepaald alsof ze medelijden met hem had. Dodgy overwoog dat hij dat wellicht ook niet verdiende.

"Terug naar college?" opperde ze.

"Naar dat heerlijk sááie college," zei hij tevreden. Toen realiseerde hij zich iets. "Eh... Hoe gaan we dat gapende gat naar Nieuw-Zeeland eigenlijk uitleggen?"

Chastity haalde haar schouders op. "Niet. Het verdween zodra ze de deur achter zich dichtdeed."

“Oh.” Hij ging rechtop zitten. “Nou ja, dat is dan prima.”

“Dodge?”

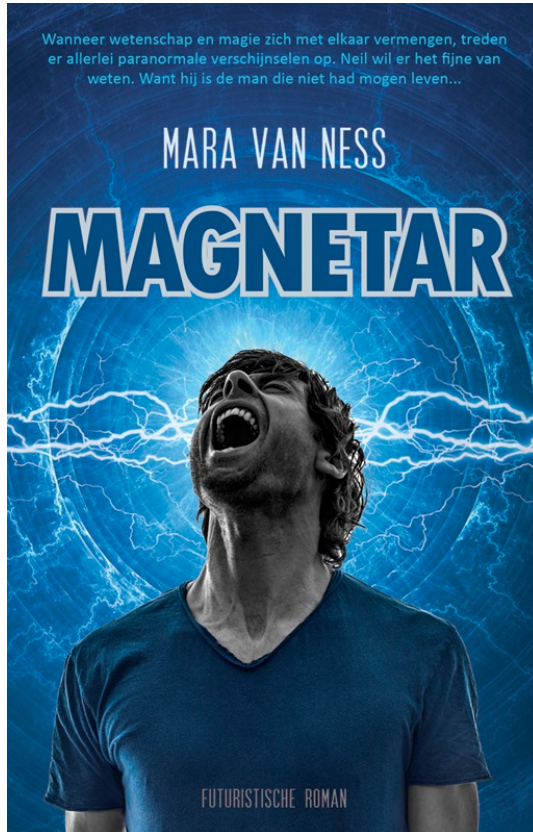
“Hm?”

Chastity giechelde. “Ik heb fotografisch bewijs dat je echt een enorme klootzak bent.”

Nu te koop!

'Feel-good science fantasy'

Kijk voor meer informatie op:

maravanness.nl

magnetar-roman.nl